

Ige:

1Kor 13,11

Zsid 5,11-14

Hol a határ?- tettük fel a kérdést többször a nyári gyülekezeti táborban. Ezt a témát folytattuk még múlt vasárnap is, amikor arra kerestük a választ, hogy „Hol a határ növekedés és alábbszállás között?”

Vannak az életünkben olyan helyzetek és időszakok, amikor határterületre érünk. Ilyenkor keressük, újraértelmezzük a helyünket, feladatainkat. Például ilyenek az életkori határok. (A fejlődés-lélektan területe foglalkozik ezzel bővebben.) Ilyen a gyermekkor és a felnőtt kor közötti határsáv, amit kamaszkornak szoktunk hívni. A lélektan szerint ez egy elég széles határsáv, jó pár évet foglal le.

A Szentírás azonban sehol nem használja azt a szót, hogy kamaszkor. Hanem azt mondja, hogy valaki vagy még gyermek, aki felett gyámkodni kell, aki helyett dönteni kell, akit kísérni kell, segíteni kell vagy már felnőtt, aki jogokkal rendelkezik.

Pál a szentírás egyik legszebb részében beszél a Szeretet himnuszában mondja: *„amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy éreztem, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, amikor férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat” (1Kor.13,11)*

A mi hitbéli életünknek is van kisgyerekkora és felnőttkora. És benne vannak dolgok, amit nekünk is el kell hagynunk ahhoz, hogy átérjünk a határsávon. **Hol a határ lelki gyermekkor és felnőttkor között?** Erre keressük ma a válaszokat.

1.Nem kis keserűség csendül ki Pál szavaiból, amikor erről ír azoknak, akiknek levelét szánta. Mintha csak azt kérdezné: Értitek ti egyáltalán, hogy miről beszélek én itt nektek? Érdekel egyáltalán titeket? Hiszen eltompult a hallásotok. (Szülők és pedagógusok tudják, hogy milyen az, amikor minden igyekezetünk ellenére a gyermek nem érti, amit mondunk neki, csak néz ábrándos tekintettel. Nem tud és nem akar figyelni.

Ez az egyik jelenség, amit Pál említ, ami különbség a lelki kiskorúságban és nagykorúságban. A kiskorúaknak rest a hallásuk. Lehet ennek az oka a fizikai fáradság. Ilyenkor érdemes alaposan kikapihennie magát az embernek.

De lehet az is, hogy nem érdekel, mert közömbös vagyok. Nem érdekel, mert nem akarok tanulni, elég volt 14 évesen a konfirmációra felkészülni, elég az iskolai hittanórákat végigülni. Nem akarok tanulni, mert elég nekem a magam baja, nem akarom másét is a vállamra venni, és a keresztyénység meg arról is szól. Elég nekem a gyülekezet kötetlen programjain, vidám óráin, kirándulásain ott lenni, a többire nincs nyitva a fülem és szívem.

De a lelki nagykorúság jele nem ez, hanem ez: „Legyen mindenki gyors a hallásra, késedelmes a szólásra” (Jak.1,19)

Legyen fülem, figyelmem Isten Igéjét hallgatni. Legyen fülem a másik embert meghallgatni, érteni a ki nem mondott dolgokat is. Segíteni őt azzal talán, hogy helyette kimondom, mert szavakba önteni sem tudja. A hitben nagykorú ember éber. Figyel, mert hallani és érteni akarja, amit az Úr mond. A Vetélkedő célja is, (sok más jó cél mellett) ez, hogy aki elolvassa azokat a „vizes bibliai történeteket” nyitott füllel, értelemmel, a tanulás szándékával olvassa. Akarja hallani, érteni, megfejteni, amit az Úr mond.

2. A nagykorúság másik ismertetője nincs benne szó szerint az Igében, mégis az előbbiből következik. Aki rest a hallásra sokat beszél. Aki tud figyelni másokra, az akkor beszél, ha van mondanivalója. Mert amíg hallgat, addig imádkozik: Uram adj szavakat a számra. aztán pedig nem a magáét mondja, hanem, amire Isten indította. A kiskorú fecseg, a nagykorú, ha szól, annak értelme van.

3. „*arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédének alapelemeire*” lehet, hogy már sokszor hallották, de ismét előlről kell kezdeni, az alapoknál. A kiskorúság jellemzője, hogy nem tanulékony az ember. Ez a rest hallás következménye. Nem vált ismeretté, amit hallott.

Ugye, hogy milyen sok Bibliai történet, alapfogalom, sorozat elhangzott már itt, sokszor mégis úgy tűnik, hogy nem vált ismeretté. Tanítványból tanítóvá kell lennünk idővel. Másoknak vallani Isten dolgairól. (Volt egy nagyszerű professzorunk- mindig jegyzetelt.)

Jézus azért tanított, hogy megjegyezzük, komolyan vegyük, másoknak is továbbadjuk. A nagykorúság jellemzője, hogy az ismeretem aktívvá kezd válni. (Idegen nyelvben a szókincs) De annál inkább vágyunk pontosan és helyesen használni. Kérdezzük és fülelünk. Még helyesebben akarom ismerni, hogy pontosabban továbbadjam. Hol lehet ezt jól gyakorolni? Gyülekezeti kiscsoportban. Az ismeret pontosítását is, mert ott bátrabban kérdezhetünk. Olykor az üzenet átadását is, amikor nem a lelkész készül, hanem a csoport egyik tagja, vagy a kérdező csoporttársamnak már tudok segíteni. Ez már nagykorúság.

4. A kiskorú tejjel táplálkozik, a nagykorú kemény eledelt is tud enni. Mit jelent ez? A kicsi baba, ha az anyukájának van megfelelő mennyiségű anyateje, mikor válik el? Akkor, amikor már sokkal többet mozog, a teste egész nap dolgozik. (Kisbaba még éjjel is a felállást gyakorolja) Akkor már valami komolyabb táplálásra van szüksége. Akinek elég a tej a megtérése után évekkal is, az nem dolgozik. Mi a tej? Az evangélium, a jó hír, hogy Isten szeret, Isten mi mindent tett érted. Ez kell, hogy ebben megerősödjünk, de utána keményebb eledelre lesz szükségünk: „Kövessetek engem és emberek halászaivá teszek titeket.” Ott leszek, megerősítelek (Úrvacsora), felügyellek, bátorítalak. Így lesznek tanítványokból tanítókká, akik ha kellett az arénát, a keresztet is vállalták Krisztusért. Ez már felnőttnek való feladat volt.

Vannak gyülekezeti csoportok, ahol azt tapasztaljuk, meg, hogy örülj, Isten szeret. Erről szól a könnyedebb zene, mozgás, amivel a zenét kísérvük, a ráhangoló játékok, a szemléltető eszközök. Így kezdődik (baba-mama körrel, gyermek istentisztelettel, gyermek vagy felnőtt konfirmációvak, egy táborral...) Tejjel. És persze később is iszunk tejet, de már nemcsak azzal táplálkozunk. Beálunk a szolgálatba, hogy másokat Krisztushoz vezessünk.

Minden úrvacsoránál elhangzik egy fogadalom. Egy megerősítése annak, hogy ma is komolyan gondoljuk azt, amit lelki felnőtt korunk küszöbén a konfirmációkor fogadtunk. (Ígértek-e, fogadjátok-e, hogy odaszánjátok magatokat Istennek kedves, élő szent áldozatul? Ígérem és fogadom.) Ma is hozhatunk egy döntést: Uram, vége az én kiskoromnak, kamaszkoromnak, felnőtt követőd szeretnék lenni. Segíts, hogy legyen a fülem gyors a hallásra, elmém kész a tanulásra. Köszönöm a lelki tejet, de hadd tudjam megemészteni a keményebb eledelt is és annak erejével szolgálni. Így lépjük át hitben a felnőtt kor határát! Ámen.

Lomentné Szopkó Tünde lelkész